

Babérliget I.

2010 november 07. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ma este levettem a polcról a Babérliget-könyvet, és beleszédültem. Miket hord össze ez a Hamvas a k?bánya bugyraiban, két ávós pribék között! Majd hogy a Halál Angyala el?tt ? nem fog rettegni és borzadni?

Efféle válaszokat akartam els?re leírni. Az után meg azt gon-doltam, hogy nem lesz ez így jó. Hamvast nem

kritizálhatom meg, mert jó el?re körülbástyáz-ta magát az esszé fogalmával. Nem kritizálhatom meg, mert úgy nézek fel rá, mint... Nem kritizálhatom meg, mert szeretem. Csak úgy irkálhatok vele kapcsolatban, ez elég lesz. Azért, hogy csúfság ne essen, magam is hivatkozom az esszé m?fajára. Abban pedig, tudomásom szerint mindent és mindennek az ellenkez?jét le lehet írni, amennyiben szerz? hitelesen hivat-kozik a helyi érték fogalmára. Itt és most így gondolom, máshol és máskor egyáltalán nem biztos, hogy ezzel helyt állnak, de most jó.

Hamvas a teljes ember álláspontján van. Én a paraszt álláspontján vagyok. Nem azért, mert így tetszik, hanem mert az a sorsom, hogy mutatóban sem részesültem a polgár eredeti mivel-tából, külföldön –bocsánat, más géniuszok terén-, ha jártam is, pénztelenül, jobbra autóstoppal közlekedve, tömegszállításokon nyomorogva, két pár zoknival egy hónapra. Tehát amikor az övét?l eltér? álláspontot képviselek, akkor legyen világos, hogy felkészültségem mélyen alatta van a Mesterének.

Azért oly távol mégsem állok az ? létszemléletét?l. Bár akkor még m?veit nem ismertem, azért külhoni kujtorgásaim során legjobban mégis akkor éreztem magamat, ha elfeledve nyo-moromat, belemerülhettem a hely szellemének nem kim?velt európai, de: empatikus tanulmá-nyozásába. Az a korombeli fiú, aki a Wawe? el?tti téren megtanított a lengyel „?” helyes kiej-tésére, tanúsítja (az akkor még tudattalan) viszonyomat az északi szellemhez.

A paraszt az, aki egész életét falujában és esetleg annak közvetlen közelében tölti, mégis, a világ a helyébe jön. Kultúrája hatalmas, de korlátai miatt véleménye mégsem tökéletesen megbízható minden téren. Közmondásai, közéleti állásfoglalásai közül minden második lega-lábbis kétes érték?. Meséi, dalai ellenben mindent tudnak, amit más kultúrák ezer oldalas h?s-énekekben és id?tlen mítoszokban beszélnek el, verbális mondandójukban és zenei értékük-ben egyaránt. Átlagról beszélek, amely átlagban benne foglaltnak olyan színvonalú m?vek is, amelyek?l úgy tudom, nagy zeneszerz? is tanúk el?tt jelentette ki, hogy büszkén vállalná. Nem azért nem utazik, mert lusta, hanem mert körülményei folytán akadályoztatva van, és a-zért, mert igénye sincs rá. Ez az idevágó igénytelenséget azonban élesen meg kell különböz-tetni a lustaságtól. Egy igény hiánya nem feltétlenül hiba. Oka lehet annak az is, hogy a má-sok által távolról beszerzett javakat ? megtalálja helyben. Más kárán tanul az okos, más ka-landjait megéli ugyanaz saját pitvarán, saját, hatalmas kultúráján belül. Egy percig se gondol-juk, hogy a görögök többet utaztak. Odyszeusz a tengeren alig nagyobb teret járt be, már ha igaz az idevágó spekuláció, mint a Kárpát-medence. A lényeges különbség magyar és görög között, hogy a görögök felültek azoknak a démonoknak, akiket egyébként és számomra éppen H. B. leplezett le. A történet korai szakaszában az angyalok egy része fellázadt az Úr ellen, és ezeket Úr szent Mihály kihajította a küls? sötétségre. Röptükben (micsoda ív!) szakítottak egy kis id?t földi megjelenésükre, itt létrehoztak bizonyos helyeken bizonyos kultuszokat, ahol is önmagukat istenségeknek kiadva szentélyeket építettek maguknak, bels? ügyeiket, mint mitológiát írásba tétették

tisztel?ikkel, s?t ocsmány módon összeházásodtak emberekkel. Zeusz, Apollón, effélék. Ugyanezeknek a démonoknak esélyük sem volt nálunk. Nyilván mindenki ismeri azokat a magyar meséket, amelyekben az ördög és a szegény ember összetalálkozik, és viszonyuk valamiképpen vetélkedésbe fordul. Az eredmény soha más, mint a nagy, er?s, de böszme ördög veresége a kicsi, öreg és lehet?leg nagycsaládos szegény-embert?l. Mert: túljárt az eszén. Mert nem tehetett mást, ha élni akart, élet alatt értve itt a lélek szabadságát. Azt a sokdrangú körülményt, hogy a tudomány ezeket a mítoszokat egy-máshoz képest id?ben egészen máshová helyezi, bizvást kezeljük a helyi értékén, hiszen tar-talmuk bizonyítja, hogy ugyanannak a létállapotnak, az üdvtörténet ugyanannak a szakaszá-nak a termékei. Ördög és olümposzi istenség, csakis az elbeszél? látásmódja teszi a különb-séget. Az egyik felismerte és elbánt vele, a másik behódolt, és elveszítette lelkét.

Sehol sem olvastam Nálad, ami egyházunk hagyományaiból egyébként tudható: a latin a ha-talom, a görög a bölcsesség nyelve. A latin az államigazgatás nyelve, e szerint is használtuk a legutóbbi id?kig. A görög a bölcsesség nyelve, ezért a hollós király görögök iránti vonzalma. A nyelv maga a kultúra, és ez tökéletesen indokolja a görögök iránti viszonyodat. A kultúrán-kat leíró, meghatározó, alapvet? funkciókat hordozó nyelvek ?sibbek, mint ama démoninvázi-ó, és az azt hordozó nép képességeit?l függetlenül is azok, amik. De nálam jobban tudod, minden szent dolog vagy egységben, vagy háromságban jelenik meg, kett?sség csakis, mint a jó és a rossz képzelhet? el. ÁVO és szabadság, b?n és erény, folytasd, kérlek, mert most a Te m?veltségedre kell hivatkoznom! A kett?sség a legküls? keret, azon belül a rosszal nem foglalkozunk, a jóval pedig mint fentebb, egységgel vagy hármassággal. Kérdésem: hol van a két szent nyelv közül a harmadik? és mely jellemz? szerint kell azt felismerni?

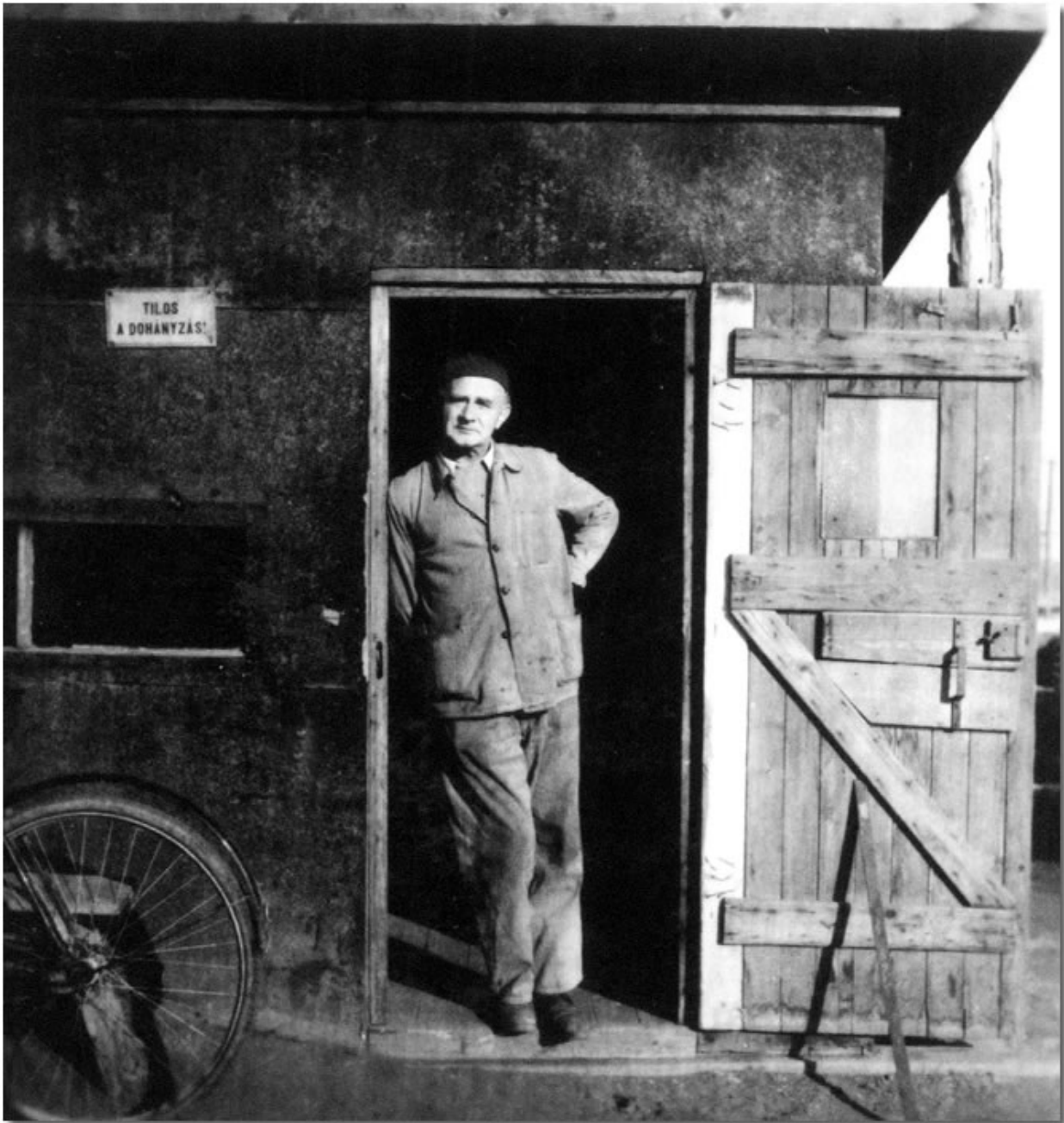
Nagyon röstellem kotnyelességemet, mert jobb id?kben ezt Neked kellett volna kimonda-nod: a harmadik nyelv a mágia nyelve. A mágiának, mint a világ létrejöttének eszköze, a világ fennállásának eszköze, a világ pusztulásának eszköze, a nyelveken uralkodó, a tudományok tudománya, amely tudomány él és virul akkor is, amikor tudatunk a sötét korszak mély bugy-rába zuhanva már nem uralja önmagát, amikor saját jobbik énünk kénytelen, mint küls? segít-ség, mint megváltó Úr Jézus Krisztus megnyilvánulni. A szellem szétesett, de a lélek ott m?-kődik a romok alatt és felett, és félt? gonddal óvja teremtményét, a sárból teremt földi embert –dehogyan az embert, hanem a lelkét, vagyis/tehát önmagát.

Mágiát, vagyis varázslást tettünk a pogányságban tudatosan, majd amikor tudatunk oda zül-lött, hogy három nyelvet megtanulni teljesítménynek számít, mert elveszítettük képességein-keket, és én magam is csak szövegszerkeszt?vel boldogulok, a mágia tiltott tevékenységgé vált. Tiltja egyházunk, tiltja a köztudat, ez rendben

és jól van, de a tilalom formája, a nevetségessé tétel, hát az bizony fáj.

Valami elemi hittel csüng Hamvas Béla a görögség fogalmán. Nem oktanul, hiszen a dél géniusza elbájol, zsong és bong (hoppá, ez meg kínai), valami kis cseppjét magam is megta-pasztaltam, amikor rogyott Trabantommal Szaloniki büdös belvárosában araszoltam. Azután babérágot téptem az Aghia Triádán, és kicsípte b?römet a tenger sója. És összehasonlítottam akkor és az óta is, görög és magyar kultúrát. No, nem kell szégyenkeznünk, igaz, hogy ?ket sztárolja a világ hajdani szellemi alkotásuk okán. Nem emlékszem, olvastam-e nálad, máshol bizonyosan: a görögök nem mások, mint az örök gyermek. (Platón, több helyen.) Igen, felültek a bukott angyaloknak, elfogadták ?ket istenségeknek, miközben képtelenek voltak államot alkotni, mert városok nem államok, bárhogyan is prezentálja azokat a történettudomány. Államot azok szövetsége alkotott volna, de az bizony ritkán sikerült. Egyetlen alkalom volt valódi és hiteles szövetséget megfigyelni a görögöknél, no mi is az? Naná, a játék, Olympia. Semmi másban, abban egyetértettek. Azután rosszkodtak is bizony, mert kifejlesztették a grandiózus simlit, az intézményesítetten hitszeg?, képmutogatásban és árulkodásban örök bajnok Bizáncot. Az sem államéleti teljesítmény, hogy m?vészetük volt.

Csaknem minden gyerek tud rajzolni, és tízb?l három meghalad bármiféle, feln?tt fejjel elérhet? teljesítményt, még ha nem is tudja, hogy engem igazol azzal. A gyermeket a lélek vezeti, szelleme a feln?ttön uralkodik. Hanem a

görög kölkök művészi életével történt egy kis baj. Láttam múzeumban a méltán világhírű vázákat olyan rajzi könnyedséggel díszítve, hogy jelzőt azokra nem ismerek. Ám mellettük ott a dekadencia műve is, a háromszor súlyosabb, százzal több motívumot bemutató merev, holt szemét. Fénykor és hanyatlás, így mondja a szakember. Magam pedig bizonyosan tudom, hogy a hanyatlást ott a bukott angyalok, tehát a démonok és sátánok megjelenése és hatalomra kerülése okozta. Gyerekek bizony, mindig is azok voltak, ki is mondta ezt, ha jól emlékszem, bizonyos Platón, aki az alexandriai könyvtárat még tanulmányozhatta, és az ott talált írásra hivatkozott. Te pedig leírtad valahol, hogy a görög kultúra teljesen egyedi és varázslatos jellegét az adja, hogy bocsánat..., megvan! Az öt génusz, Életünk könyvek, évszám nélkül, 12. oldal: „A görögségnek sikerült egyszer olyan világot teremtenie, amely a lélek örvénylő tüzét kikapcsolja és a természetet közvetlenül a szellemmel fűzi egybe. A személytelen természetet a személytelen szellemmel úgy, hogy minden bonyodalmat és szövevényt, mélységet és sötétséget kihagy.”

Úr Jézusom, most segíts meg! Ennyi személytelenség után mást nem tudok.

folytatjuk...

Pogány István

Szerző a Flag Polgári Műhely tagja

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD
A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló